

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 95 0 Рс 011562 19 Рев
Бања Лука, 15.01.2020. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Ч.Ј., син Г., Г., А., општина Г., кога заступа пуномоћник С.З., адвокат из М., против тужене РС, Министарство ..., Одбор за ..., Јединица ... Б.Л., сада Општина Г., Одбор за ... Општине Г., кога заступа заступник по закону Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника Требиње, ради заштите права из радног односа, вриједност спора 90.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Требињу број 95 0 Рс 011562 19 Рсж 3 од 21.06.2019. године, на сједници вијећа одржаној дана 15.01.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Требињу број 95 0 Рс 011562 18 Рс 3 од 06.12.2018. године поништено је као незаконито рјешење донесено од стране РС, Министарства ..., Одбора за ... – Јединица ... Б.Л. број 10.5-050-2082/08 од 21.05.2009. године, те је наложено Одбору за ... Општине Г. да утврди тужитељу сва права из радног односа, сходно радном мјесту које је тужитељ обављао прије доношења одлуке о разрјешењу од 17.12.2004. године и то за период од 17.12.2004. године па до правоснажности судске одлуке, нарочито право на здравствено и пензионо осигурање, право на плату и накнаду плате. Тужена је обавезана да тужитељу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 6.526,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број 95 0 Рс 011562 19 Рсж 3 од 21.06.2019. године, жалба туженог је усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је тужбени захтјев тужитеља одбијен. Тужитељ је обавезан да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 8.750,00 КМ.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и захтјев тужитеља у цјелости усвоји.

У одговору на ревизију тужена предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се поништи рјешење тужене, Одбора за ... – Јединица ... Б.Л. број 10.5-050-2082/08 од 21.05.2009. године, те да се туженој наложи да тужитељу успостави сва права из радног односа за период од 17.12.2004. године па до правоснажности одлуке суда, уз накнаду трошкова парничног поступка.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је СО Г. 1990. године тужитеља изабрала за секретара СО Г., коју функцију је тужитељ вршио у континуитету до 17.12.2004. године, када је рјешењем СО Г. број 01-022-153 разријешен те дужности „због истека мандата“; да након разрјешења са функције секретара тужитељ није враћен на раније нити друго радно мјесто, већ му је у наредном периоду од 6 мјесеци исплаћивана плата у висину плате коју је имао као секретар Скупштине општине; да је рјешењем начелника Општине Г. број 02-13-48 од 21.10.2005. године тужитељу обустављена дања исплата плата „до доношења рјешења о радно правном статусу тужитеља“; да је начелник Општине Г. током дужег временског периода доносио више рјешења о радно правном статусу тужитеља, која су поводом жалби тужитеља укидана од стране Одбора за ... Јединица ... Б.Л.; да је тужитељ у другој парници исходио правоснажну одлуку суда 095 1 П 06 000171 од 19.02.2009. године (која је потврђена пресудом Округног суда у Требињу број 15 0 П 00297 09 Гж од 03.06.2010. године), којом је тужена обавезана да тужитељу, на име неисплаћених плата и борачког додатка за период 01.07.2005. године па до 23.10.2006. године, исплати укупан износ од 8.042,30 КМ, са законском затезном каматом почев од 01.11.2006. године па до исплате, те на име накнаде за зимницу и огрев износ од 688,00 КМ, уз накнаду трошкова поступка у износу од 1.641,15 КМ; да је у том поступку по ревизији тужитеља дјелимично преиначена означена другостепена пресуда, тако што је на досуђени износ накнаде за зимницу и огрев тужитељу досуђена и законска затезна камата почев од 01.11.2006. године па до исплате; да је рјешењем Начелника Општине Г. број 02-13-48 од 30.04.2008. године тужитељ распоређен на мјесто службеника на послове самосталног стручног сарадника за грађанска стања мјесне заједнице и социјалну заштиту у Одјељењу за општу управу Административне службе, Општине Г.; да је тужитељ против наведеног рјешења уложио приговор који је рјешењем Начелника Општине Г. број 02-13-48/05 од 18.06.2008. године одбијен као неоснован; да је против тог рјешења тужитељ поднио жалбу која је одбијена рјешењем Одбора за ... – Јединица ... Б.Л. број 10.5-050-2082/08 од 21.05.2009. године; да је тужитељ прије подношења предметне тужбе против означеног рјешења Одбора за ... покренуо управни спор у којем је одлучујући по захтјеву тужитеља за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Требињу број 15 0 У 000108 09 У од 24.12.2009. године Врховни суд Републике Српске пресудом број 15 0 У 000108 10 Увп од 26.01.2011. године поводом захтјева, а по службеној дужности, преиначио означену пресуду Округног суда у Требињу, тако да је тужбу одбацио и предмет уступио на надлежно рјешавање Основном суду у Требињу.

На темељу тих чињеница, налазећи да оспорени акт није у складу са одредбом члана 128. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС“ број 101/04, 42/05 и 118/05 – даље: ЗЛС), као и да није у складу са одредбом члана 19. Правилника о измјени Правилника о систематизацији, првостепени суд је усвојио захтјев тужитеља за поништење оспореног акта. Слиједом наведеног, ради отклањања штетних посљедица насталих незаконитим актом, првостепени суд је усвојио тужбени захтјев тужитеља и у осталом дијелу.

Одлучујући о жалби тужене, за разлику од првостепеног суда, другостепени суд је становишта да у конкретном случају нема мјеста примјени одредбе члана 128. ЗЛС, као и да првостепена пресуда не садржи образложење у чему оспорена одлука није у складу са одредбом члана 19. Правилника о систематизацији (која садржи опис радног мјеста самосталног или вишег стручног сарадника за грађанска стања мјесне заједнице и социјалну заштиту). Према становишту другостепеног суда, оспореним коначним рјешењем тужитељ је распоређен на одговарајуће радно мјесто, које одговара његовој стручној спреми и радном искуству, те је исто законито. Стога је другостепени суд закључио да је првостепена пресуда заснована на погрешној примјени материјалног права, па је жалбу тужене усвојио и првостепену пресуду преиначио тако што је захтјев тужитеља у цјелости одбио.

Побијаном одлуком захтјев тужитеља је правилно одбијен.

Према чињеничном утврђењу нижестепених судова, тужитељ је рјешењем СО Г. број 01-022-153 од 17.12.2004. године разријешен функције секретара СО Г., због истека мандата. По разрјешењу са наведене дужности, тужитељ није распоређен на раније или друго радно мјесто, већ му је у наредном периоду од 6 мјесеци исплаћивана плата у висини плате коју је имао као секретар Скупштине општине. Рјешењем начелника Општине Г. од 21.10.2005. године тужитељу је обустављена исплата плата до „доношења рјешења о радно-правном статусу тужитеља“. У наредном периоду начелник Општине Г. је доносио више рјешења о радно-правном статусу тужитеља, која су поводом жалби тужитеља укидана од стране Одбора за ..., Јединица ... Б.Л.. Рјешењем начелника Општине Г. од 30.04.2008. године тужитељ је, у складу са његовом стручном спремом, те у складу са упутама из ранијих рјешења Одбора за ..., Јединица ... Б.Л., распоређен на мјесто службеника, односно на послове самосталног стручног сарадника за грађанска стања мјесне заједнице и социјалну заштиту у Одјељењу за општу управу Административне службе, Општине Г., са коефицијентом 8,40, што са увећањем од 0,5% за навршене 22 године радног стажа чини укупно 9,32. Против наведеног рјешења тужитељ је уложио приговор који је рјешењем Начелника Општине Г. број 02-13-48/05 од 18.06.2008. године одбијен као неоснован, а жалба тужитеља против тог рјешења је одбијена рјешењем Одбора за ... – Јединица ... Б.Л. број 10.5-050-2082/08 од 21.05.2009. године.

Ревизионим наводима тужитељ ни не спори да радно мјесто на које је распоређен наведеним рјешењем одговара његовој стручној спреми и радној способности. Стога је наведено рјешење, у рјешавању радно-правног статуса тужитеља, донесено у складу са законом (одредба члана 127. ЗЛС), како је то правилно закључио и другостепени суд.

Током поступка пред нижестепеним судовима, а ни у ревизији, тужитељ не спори да му је тужена по разрјешењу (17.12.2004. године) у периоду од 6 мјесеци исплаћивала плату у висини радног мјеста секретара. Тужитељ је исходио правоснажну пресуду суда у другој парници број 095 1 П 06 000171 од 19.02.2009. године, којом су тужитељу призната права из радног односа према ранијем рјешењу о распореду од 09.10.2006. године и то за период од 01.07.2005. до 23.10.2006. године. За даљи период од 23.10.2006. године па до 30.04.2008. године, према образложењу из оспореног рјешења о распореду од 30.04.2008. године, тужена је, поступајући по упутама из рјешења Одбора за ... локалне самоуправе Б.Л. (којима су укидана ранија рјешења о распореду), признала тужитељу сва права из радног односа за тај период. Стога не стоје ревизиони наводи

тужитеља, да су му права из радног односа призната само за период након доношења рјешења о распореду, а да је остао ускраћен у тим правима за ранији период. Уосталом, ови наводи тужитеља су супротни и самом тужбеном захтјеву који је тужитељ поставио у овој парници. Наиме, тужитељ у овој парници ни не тражи права из радног односа за тај период по рјешењима о распореду која је тужена доносила у том периоду или по последњем рјешењу о распореду, већ захтијева признање свих права из радног односа „сходно радном мјесту које је тужитељ обављао прије доношења одлуке о разрјешењу“, односно захтијева права из радног односа у односу на радно мјесто секретара.

Тужитељ погрешно сматра да му за сав утужени период (од разрјешења па до правоснажности одлуке суда по његовом захтјеву) припада плата и друга права из радног односа у односу на радно мјесто секретара.

У вријеме разрјешења тужитеља са функције секретара Скупштине општине у примјени је био Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 35/99, 20/01 и 50/01), који је у члану 26. став 3. прописивао да се права и обавезе радника општинске управе остварују у складу са Законом о Закона о радним односима у државним органима и колективним уговором. Закон о радним односима у државним органима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 11/94, 3/96, 6/97 и 96/03, даље: ЗРОДО) у члану 35. став 1. прописује да изабрано лице по престанку функције има право на плату у трајању од 6 мјесеци у висини коју је имало у вријеме престанка функције. Чланом 36. ЗРОДО је прописано да изабрано лице које по истеку мандата не буде поновно изабрано, или у току мандата буде разрјешено, може се распоредити на радно мјесто у истом органу које одговара његовој стручној спреми и радној способности, а ако то није могуће или лице одбије такво радно мјесто, престаје му радни однос.

Тужитељу је, у складу са наведеним прописима, у периоду од 6 мјесеци по разрјешењу исплаћивана плата у висини радног мјеста секретара. По истеку тог периода, нема законског упоришта за исплату плате и других накнада у висини радног мјеста секретара, већ у висини радног мјеста на које је распоређен, односно у висини другог одговарајућег радног мјеста. Стога, захтјев тужитеља за признање права из радног односа према радном мјесту које је тужитељ обављао прије доношења одлуке о разрјешењу, односно у односу на радно мјесто секретара за период након истека 6 мјесеци од разрјешења, није основан, док је у периоду од 6 мјесеци по разрјешењу примао плату у висини радног мјеста секретара.

Произлази да другостепени суд није погријешио када је усвојио жалбу тужене и првостепену пресуду преиначио тако што је захтјев тужитеља у цјелости одбио као неоснован.

Тужитељ неосновано приговара правилности одлуке о трошковима поступка из побијане пресуде, наводећи да је туженој досуђена накнада трошкова првостепеног поступка, иако тужена није ни ставила захтјев за накнаду ових трошкова, јер супротно произлази из расправног записника са главне расправе од 06.11.2018. године (на којем је констатован захтјев тужене за накнаду трошкова поступка), док туженој нису ни признати трошкови жалбеног поступка.

Из датих разлога, ревизија тужитеља је одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13).

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић